

ДОРОГІ НАШІ ЧИТАЧІ!
Триває передплата на газету „ГРОМАДСЬКА ДУМКА”
на II півріччя 2021 року.
Залишайтеся нашими одноДУМЦЯМИ!

Білоцерківська міськрайонна газета

Громадська ДУМКА

Виходить з 30 серпня 1990 р. № 45–46 (13950–13951), 4 ЧЕРВНЯ 2021 р. Роздрібна ціна 3 грн. 00 коп.

ДЕНЬ СОЛІДАРНОСТІ

Дорогі наші друзі, газета, яку ви зараз тримаєте в руках, – не звичайний черговий випуск «Громадської думки». Ми присвятили її білоцерківським журналістам. Поясню, чому. По-перше, найближчої неділі, 6 червня, люди, які працюють на журналістській ниві, відзначать професійне свято. По-друге, а для нас із багатьох причин саме це і стало чи не найголовнішим аргументом, класична журналістика, як і її трибуна, приміром, газета, виявляється трагічно незатребуваною. Гляньте, що відбувається навіть у нашому славному місті, яке завжди пишалось великою кількістю різнопланових ЗМІ. Із колись (не так і давно) майже двох десятків газет, які виходили у світ саме в Білій Церкві, залишилося... ДВІ!

Можна, звісно, пояснювати таку ситуацію зміною технологій – інтернет-ресурси оголосили відверту війну паперовим виданням; неспроможністю редакцій витримати фінансовий тягар (витрати на поліграфію, зарплати тощо за умови катастрофічно зменшення доходів від передплати, продажів газет і вкрай несміливої реклами)... А можна подивитися на це по-іншому. Власне, запитати себе ось про що. Чому людям, які цікавляться життям великого міста, не потрібні газети? В яких напишуть про бабусю, котра до порога столітнього ювілею донесла в серці стільки болю й любові, що тільки б знайшлося кому все це почути. Напишуть про хлопчика, який наперекір прогнозам і самій смерті затаївся вижити і вижив... щоб заспівати проникливе легранівське «Вічне кохання». Напишуть про дітлахів, які вчать і читають напам'ять вірші Миколи Вінграновського, бо без них життя – чорно-біле. Напишуть про хлопців у просякнутих кров'ю і пропахлих потом військових строях, які вже ніколи не пройдуться вулицями цього міста, бо до божевілья прекрасного літнього дня їх доб'ють у донецьких соняшникових полях, та й по всьому... Та багато про що написали б тихо зниклі з круговерті провінційного міста газети. Запитаймо і геть риторичне: чому не потрібні газети людям, які мають гроші і можуть дозволити собі підтримати газету свого міста? Звісно, фінанси завжди знайдуться

у що вкладати. Але чому не в просвітництво, культуру розуміти, знати, співіснувати, співпереживати, співтворити... А саме таке завдання ставимо перед собою ми: скромні, незіркові, безпафосні, невеличкі редакційні колективи такого амбітного, претензійного міста. Зокрема, і «Громадська думка». Знаєте, коли мене запитують (трохи зі співчуттям і завжди з розумінням), як нам живеться, жартують, геть як невмирущий Шура Балаганов: «Живемо добре. Тільки грошей немає»...

Жарти жартами, але так сумно, як цього горіч, здається, ми ще не зустрічали своє професійне свято. Втім, аби здолати цей непродуктивний настрій, аби підтримати колег, які пішли із журналістики здебільшого через те, що їхні газети перестали існувати, але від яких сама журналістика зовсім не пішла (вона любить відданих), «Громадська думка» оголосила власний День солідарності. Журналістів. Білоцерківських. Суперпрофесіональних. Сильних. Тож сьогодні на наших сторінках – їхні тексти. Ми запропонували трибуну **Олені КАЗАКОВЦЕВІЙ, Надії КАЩУК, Олені ван ЕК, Наталії ВЕРЕСНЕВІЙ та Олені ЛУК'ЯНЕЦЬ** і не обмежували у виборі тем. Бо знаємо, і ви в цьому переконаєтесь, – усе, що вони подарують шанованому читачеві нині, гарантує насолоду, гарний настрій і – надію.

Вітаючи зі святом усіх друзів, які причетні до непростой і найкращої з професій, ми все ж таки віримо, що праця наша не даремна. Якщо хоча б одній людині стало з нами затишніше, впевненіше, яскравіше жити.

Валентина ХРАБУСТ

МІСТО

Попрощалися із вояком УПА

25 травня в Білій Церкві відбулася церемонія прощання з легендарним воїном Української повстанської армії, почесним громадянином Білої Церкви **ТЕОДОРОМ ДЯЧУНОМ**. Теодор Григорович помер на 95 році життя після важкої хвороби.

Разом із сотнями білоцерківців віддати останню шану ветеранові УПА приїхав лідер ВО «Свобода» Олег Тягнибок, прийшли активісти міської «Свободи» на чолі з Вадимом Кошелем та учасники «Сокола».

Теодор Григорович Дячун свого часу був керівником Білоцерківської станиці братства ОУН-УПА ім. Василя Якуб'яка та очільником Київського крайового братства ОУН-УПА. Брав участь у Революції Гідності, регулярно чергував на Майдані, їздив на фронт російсько-української війни. За ініціативи ВО «Свобода» отримав високе звання почесного громадянина Білої Церкви.

За інф. пресслужби Київської обласної організації ВО «Свобода»

«Поліцейський – учасник освітнього процесу»

28 травня в Білій Церкві відбулося урочисте вручення ювенальним поліцейським сертифікатів про проходження навчання за програмою «Поліцейський – учасник освітнього процесу». Основна мета проекту – об'єднання зусиль працівників системи освіти і поліції задля формування безпечного освітнього середовища в навчальних закладах.

У навчанні, що відбувалося на базі Київського обласного інституту післядипломної освіти педагогічних кадрів, взяли участь 30 поліцейських усіх районних управлінь Київщини. Вони опанували технології управління конфліктними ситуаціями, знайомилися зі шляхами профілактики насильства у шкільному середовищі, розглядали особливості спілкування з дітьми, постраждалими від насильства, та тими, які його вчиняють, визначали проблеми та способи запобігання проявам булінгу тощо.

В заході взяли участь голова Національної поліції України Ігор Клименко, голова Київської ОДА Василь Володін, міський голова Геннадій Дикий, начальник ГУ Нацполіції в Київській області Андрій Небитов, голова Білоцерківської райдержадміністрації Людмила Мерзлюк, секретар Білоцерківської міської ради Дмитро Киришун та інші посадовці.

Із числа випускників п'ятеро поліцейських працюватимуть у Білій Церкві: Яніна Царенко, Іван Музиченко, Анжела Купчук, Наталя Волуйко, Петро Мелашенко. Від Білоцерківської МТГ їм було передано оргтехніку.

Для дітей із особливими освітніми потребами

В Білій Церкві створені сприятливі умови для навчання, виховання й розвитку дітей із особливими потребами у загальноосвітніх навчальних закладах №5, 11, 15, 20, де впроваджується інклюзивне навчання.

24 травня в БНВО «ЗОШ №15-ДЮСОК» (директор Наталя Слободянюк) відбулося відкриття ресурсної кімнати для проведення корекційної роботи соціально-побутового спрямування для дітей з особливими освітніми потребами, яких у школі навчається 50. Символічну стрічку перерізали міський голова Г.А. Дикий та начальник управління освіти й науки Ю.Ф. Петрик.

Загалом школа більше 20 років навчає дітей з особливими освітніми потребами. Педагоги закладу успішно впроваджують досвід колег із Нідерландів, США, Канади, Іспанії, Німеччини та ін.

Творці тонких матерій

28 рік поспіль у Білій Церкві вручається міська молодіжна літературно-мистецька премія імені Миколи Степановича Вінграновського. З часу її заснування лауреатами премії стали понад шістьдесят молодіжних творчих колективів та молодих митців. Розмір премії на сьогодні складає 3750 гривень.

Минулого тижня міський голова Геннадій Дикий вручив премії імені М.С. Вінграновського цьогогорічним лауреатам. Ними стали:

♦ колектив народної студії петриківського розпису «Азалия» (керівник – Людмила Мар'янівна Красницька-Луцик) Центру позашкільної освіти та професійного самовизначення учнівської молоді «Соняшник», про творчі здобутки якої свідчать численні перемоги на різному рівні конкурсах та різноманітні нагороди;

♦ вокальний ансамбль «Купавонька» (керівник – Лєся Юрїївна Крижешевська) КЗ БМР «Білоцерківська школа мистецтв № 1». «Купавонька» добре відома жителям міста й регіону, вона пишається творчою співпрацею з видатними композиторами України, а в травні 2020 року колектив виборов Гран-прі на міжнародному онлайн-фестивалі-конкурсі «Soul», до журі якого входили митці з різних куточків світу.

**ПОДАЙ
ПРОЄКТ!**

ГРОМАДСЬКИЙ БЮДЖЕТ
Бюджетна участь громадян у розробці бюджету 2021

з 1 по 29 червня

Загальна інформація та електронна форма заявки розміщені на платформі «Громадський бюджет»
budget.e-dem.ua/3210300000

Додатки за телефоном
+38 04563 66 312

Журналістика – це стиль життя

Олена Лук'янець

● Ще в далекому 2002 році, закінчуючи школу, я не мала жодного сумніву, що моя майбутня професія матиме гуманітарний характер. Для себе я чітко тоді усвідомила, що мова і література мене надихають більше, ніж хімія з математикою.

● Тож вступ до Інституту журналістики КНУ ім. Тараса Шевченка не став випадковістю – це було моєю мрією, адже я хотіла опанувати професію, пов'язану зі словом, текстом, інформацією, комунікацією з людьми.

● Перевірити знання кортіло і на практиці, тому паралельно з навчанням здобувала безцінний досвід за фахом у державному інформаційному агентстві «Укрінформ», газеті «Друг читача», інтернет-виданні «Телекритика», видавництві «Грамота», щоденній газеті «24». Виступала літературним редактором та коректором низки поетичних збірок, видань на тему бізнесу та інтернет-підприємництва.

● Але найяскравіші спогади пов'язані з роботою саме в білоцерківських ЗМІ – газетах «Новини Надросся» та «Копійка». Ще з університету запам'ятала таку фразу: «Журналіст – це професійний дилетант». Упевнено можу сказати, що це – саме про нашу, регіональну, журналістику! Більше того, ця сфера діяльності вимагає не тільки вміння правдиво, точно, об'єктивно, неупереджено та оперативно інформувати аудиторію, але й вчить

відчувати її настрої, потреби, проблеми, реагувати на них. А якщо ти любиш свого читача, глядача, слухача, щиро дбаєш про якість свого інформаційного продукту, плекаєш його, немов дитину, то професія перетворюється на задоволення, на стиль і сенс життя. І ти вже не працюєш – ти так живеш у режимі 24/7! Щодня – пошук, нові знайомства, враження, зустрічі! А що вже говорити про подорожі – то взагалі окрема велика тема, невичерпне джерело ідей для нових і нових матеріалів.

● Здобутий досвід у журналістиці став у пригоді під час роботи у відділі інформаційних ресурсів та зв'язків з громадськістю Білоцерківської міської ради. Приємно та комфортно працювати у дружньому колективі молодих професіоналів, які, окрім сумлінної роботи, постійно навчаються, ініціюють гарні починання, а головне – розуміють з пів слова, завжди готові підтримати та допомогти. Велика їм вдячність!

● У день професійного свята бажаю своїм колегам невичерпного натхнення, міцного здоров'я, нових цікавих ідей, оптимізму, приємних вражень, віри в себе та любові! І хоча з появою гаджетів та розвитком інтернет-технологій журналістику в класичному її розумінні витісняють блогери, але грамотно написане слово, влучно сформульована думка, талановито побудований текст, майстерно спійманий кадр завжди означатимуть набагато більше, ніж просто «інформація» чи «контент». Це вже мистецтво, яке містить вкладену душу, а отже, за одним відомим висловом, обов'язково знайде свого поціновувача. Саме цього всім нам щиро зичу!

«Громадська думка», рік 2004

Я – українка. Я – журналістка

Олена ван Ек (Olena van Eck)

◆ Завжди говорю, що журналістика – то не професія, а діагноз. Якщо вже пощастило «впіяти цю хворобу», то мало кому вдається її позбутися.

◆ Коли я нею захворіла? Та ще в ранньому дитинстві! Саме так! Бо, маючи чотири роки від роду, самотужки навчилася читати українською (досі дивуюся, як?). І читала я тоді все, що потрапляло під руку: і дитячі книжечки, і газети, й журнали. І ось якось у дитячій голівці визріло питання: «А як то люди в газету пишуть? Може б, і я спробувала?» Взяла до рук газету, крутила-вертіла її і зрештою єдиним вільним місцем, куди ще можна було написати свою «замітку», виявилися поля. Їх я і використала. Задоволення своєю роботою, з гордістю розглядала списані вздовж і впоперек газетні поля. І раптом нова думка: «Ой, я ось це читаю, а як же інші люди зможуть мою замітку прочитати? Напевно, то має бути якийсь інший спосіб...»

◆ Як то робиться, я дізналася через кілька років. А тим часом «освоювала» ще одну суміжну професію – диктора телебачення. Збирала дітей на вулиці, розсаджувала їх на стільчики, а сама сідала навпроти, брала до рук газету і читала їм (звісно ж, виразно, з усією артистичністю, на яку тоді була здатна) програму телепередач... У сім років, як і всі діти, пішла до першого класу. Але перші роки мені було там геть не цікаво і я відверто нудьгувала. Ще б пак! Адже мої однокласники лише починали освоювати науку читання, намагалися неслухняні букви до купи складати, щоб виходили слова. А я ж уже он навіть у «газету писала» і «диктором»

була! Тоді, щоб не нудитися на уроках, я почала складати казочки й оповідання. І отримала від однокласників прізвисько «письменниця».

◆ А через кілька років я вже займалася в «Школі юних журналістів» при редакції районної газети. І вже заробляла свої перші гроші! Дописи слухачів Школи друкували в «районці» та нараховували гонорар, який я отримувала на пошті. А гонорари я, звісно ж, витратила на книжки. Здавалося б, після цього – пряма дорога в журналістику. Та ні! Доля так склалася, що я стала студенткою біологічного факультету Київського національного університету ім. Тараса Шевченка. Втім, через кілька років після закінчення вишу і переїзду до Білої Церкви я знову стала на журналістську стежку. Випадково? Переконала, що нічого випадкового у цьому житті немає. Просто написала в газету «Гриф» рецепт своєї страви, просто стала переможницею кулінарного шоу, просто знімальна група ТРК «Бест» приїхала до мене додому і ми відзняли сюжет (із першого дубля, до речі). Потім було ще кілька таких «випадковостей». А згодом мене просто запросили на роботу в ТРК «Бест»: спочатку як редактора, згодом ще й як співведучу розважального шоу (прямі ефіри!), ведучу прогнозу погоди, а потім я почала працювати як журналіст... А ще через кілька років я працювала журналістом у газеті «Гриф». А далі пішло-поїхало: міські газети, районна, обласний журнал, всеукраїнська газета, робота в пресслужбі політиків, пресцентр театру тощо...

◆ З теплом, вдячністю і любов'ю згадую своїх колег, з якими доля зводила на різних журналістських стежках. Особливо рідні, певна річ, мої білоцерківські «ЗМІ» (кодове слово, яке пішло в маси з легкої руки телеоператора Жені Костюка). Було у нас тоді справжнє журналістське братство! А Галина Шкрібляк, Надія Кашук, Наталія Вереснева (Челнокова) стали найкращими подружками на багато-багато років! Дуже щаслива, що час і відстань не впливають на наші гарні стосунки.

У непрості часи карантинних обмежень та коронавірусних втрат якось не до жартів та приємних споминів. Та треба десь брати позитивні емоції! Напередодні Дня журналіста все ж вирішила пригадати зі свого журналістського життя трішки прикольного та кумедного.

Журналістське. Трішки кумедного

Надя Кашук

▲ Ви не знайдете людини, яка б працювала чи працює у сфері масмедіа і сказала б, що не любить свою професію. Таких – немає! У моєму зрілому житті (а на той момент вже стукнув тридцятник) довелося вирулити на «взльотку» спочатку телевізійної журналістики. Це вже потім з'явилися «пишуща», всілякі піари, трошки практики радіожурналістики і таке інше. А спочатку дуже хотіла служити в армії, гадала, що то моє рідне, і ніщо інше абсолютно не цікавило. Та Боженка десь таки «завис» над гайківським аеродромом, побачивши в мені щось масмедійне і... благословив.

Інтерв'ю із Ingrid

▲ Тож свою роботу я люблю, незважаючи на те, що нині обіймаю іншу посаду і працюю в іншій сфері. Втім, журналістика зі мною! Навіть на посаді методиста Центру еколого-натуралістичної творчості перебуваю у вирі подій і нескінченному інформаційному полі.

▲ Як і все в нашому світі, ця сфера досить швидко змінюється й технічно модернізується. VHS-касета, яка ще років 20 тому була межею бажань будь-якого телеканалу, сьогодні – раритет! Вдома у мене таких раритетів кілька. І на одному з них два прикольних, а може, «прокольних» моментів в інтерв'ю. Одне – з заслуженою артисткою України, органісткою Тетяною Орловою. Ні-ні, не подумайте, пані Тетяна тут ні до чого, вона профі. Це мій прокол. Погані погоди не буває, як кажуть, але не в той день. Весняний холод, бруд... Щоб приховати трохи «обляпані» черевики, а заодно і джинси (якось непристойно з'являється у такому вигляді на інтерв'ю), попросила пані Тетяну чимсь прикрити свій низ. Вона дала свою довгу чорну спідницю для виступів, і ми продовжили спілкування вже на лаві за органом.

Приємно, що через тисячі кілометрів єднає нас ниточка і з Валентиною Храбуст, Галиною Невінчаною, Тетяною Соловей, Катериною Пеклін, Альоною Межаковою... Скільки приємних спогадів, спільної роботи, суперечок і кумедних ситуацій! Про все це можна писати книгу! З теплотою згадую і наше всеукраїнське журналістське братство, з яким ми мандрували не лише Україною, а й закордоном. Це теж особлива, дуже насичена подіями та спогадами сторінка.

◆ Нині доля завела мене аж у Королівство Нідерланди. Тепер це – мій дім. Але я ніколи не забуваю, що моє коріння – в Україні, там лишилася частинка мого серця. А коли знайомлюся з людьми і розповідаю про себе, то зазначаю, що я – українка, і я – журналістка. Так, бо журналістика не залишає мене: інколи пишу щось для українського посольства в Нідерландах, інколи – для нашої діаспорянської спільноти – Фондації «Українці в Нідерландах». Тут теж вистачає цікавих подій і заходів, які часто ми самі створюємо для інформування нідерландців про Україну, її справжню історію та сьогодення, популяризації національної культури. А ще – для себе, бо душа потребує. І на кожному заході в сумці у мене лежать диктофон, блокнот, ручка, телефон з камерою...

м. Гаага, Нідерланди,

спеціально для газети «Громадська думка»

«Батьківщина» разом із людьми дали старт референдуму на захист землі

До організації всеукраїнського волевиявлення за народною ініціативою зголосилися долучитися 17 тисяч людей. Ініціативну групу «земельного референдуму» було вирішено утворити в кількості 11 тисяч учасників, які недовзі розпочнуть збір трьох мільйонів підписів.

Таке рішення було ухвалено під час зборів ініціативної групи, організованих фермерськими й аграрними асоціаціями та профспілками, громадськими організаціями за підтримки команди «Батьківщини» та її лідера Юлії Тимошенко.

На зборах члени ініціативної групи одногослосно підтримали формулювання питання майбутнього референдуму, яке звучатиме так: «Чи підтримуєте ви заборону продажу земель сільськогосподарського призначення будь-кому, крім держави України?».

Під час виступу голова партії «Батьківщина» Юлія Тимошенко нагадала, що з 1 липня набуває чинності закон, ухвалений Верховною Радою за поданням Президента, яким передбачено розпродаж української землі – не в інтересах фермерів і вітчизняних сільгоспвиробників, як в інших цивілізованих країнах, а «реальний дерібан української землі». Вона наголосила, що українці мають боротися за своє право розвивати сімейне фермерство та правильний аграрний уклад.

Традиційно сварять та звинувачують журналістів... У чому? Бува по-різному: у непрофесійності, у необізнаності, у нахабстві... Втім, продовжують читати, дивитися, заглядати у ті ж самі «шпарини» – разом із «безсоромним оком папараці». Це нагадує ситуацію з лікарями: постійно нарікають, але, коли трапляється біда, таки звертаються до них по допомогу. Можливо, сьогоднішнє зневажливе і недовірливе ставлення до журналістики – результат виникнення незліченних інтернет-ресурсів, блогерства (що має право на будь-яку думку, але професійної відповідальності особливо й не несе), що в широкому сенсі означає... свободу слова?

Журналістика: доля чи вибір, завдяки чи всупереч?

Наталія Вереснева

Сучасний стиль журналістики часто нагадує те саме «кліпове мислення»: коротко і яскраво, від новини – до пригоди, наче пости у стрічці Facebook. Певно, що дійсно не змінюється з роками, то це сприйняття «мультипрофільності» журналістських знань та готовність до будь-яких ситуацій.

Будь готовий до сюрпризу

...Коли починаєш робочий день, то не знаєш, що може тобі знадобитися. У важкій сумці журналіста – безліч необхідних речей. Блокноти (кілька), ручки, олівці, диктофон, раніше – фотоапарат, тепер частіше – мобільний телефон, або ще й планшет. Крім того, у журналіста з собою – і скотч, і ніж, і «гаряча» аптечка (а раптом знадобиться?)... Пам'ятаю безліч ситуацій, коли виручала моя запальничка, хоча сама я не курю. Вже мовчу про гумки, лезо, парасольку... Або ж ось випадок.

Вийшли на відпрацювання ситуації по лінії МНС «Ліквідуємо пожежу на полі злаків». Вдень – спека градусів під 30. Камери, фотоапарати, диктофони – зо два десятки місцевих та центральних ЗМІ. Відпрацювали і стоїмо на потушеному згарищі. Пити хочеться страшенно, у горлі дере, а цивілізація – за десятки кілометрів. Аж раптом оператор Женя дістає пляшку води: «Але стаканчиків немає...». Ось тут, як знахідка, – я дістаю зі своєї бездонної сумки кілька пластикових трубочок!

«...Маєш знати, бо ти – журналіст!»

Траплялось, що середночі телефонували знайомі (можливо, вони впізнають ситуацію, якщо це прочитають) і ставили важливе для них питання: «А ти не в курсі, скільки коштує зараз машина цементу?» – «...??» – «Ну, ти ж – журналіст. Можеш і це знати!»

Взагалі трохи обурює, коли закидають: «Ти обрала журналістику, тому й багато знаєш із різних сфер». Насправді, навпаки: я завжди цікавилася багатьма речами – і згодом довелося багато років займатися інформацією у різних ЗМІ: газетах, журналах, радіо і навіть інтернет-телебаченні.

«Бімба!»

Зазвичай про редакційне завдання дізнаєшся зранку, коли надходять

новини з міста (що де трапилось, куди варто їхати за «гарячим слідом»). Звісно, коли ти завчасно попереджений, що поїдеш «у поля», то вдягаєш відповідно: кросівки, куртка. Дивним чином так кілька разів складалося, що коли мені випадало їхати на репортаж про розмінування багатотонних снарядів часів Другої світової, які було знайдено в урочищі «Товста», я щоразу була у міні-спідниці, та ще й на підборах... Тож, коли я втретє за рік з'явилася на військовий полігон, де проходило розмінування, у спідниці, це помітили колеги, і навіть відповідальний за наш супровід офіцер пожартував: «Так, це – снаряд», – потім, повернувшись до мене: «А ось це – ...бомба!».

...Від журналістики як робочої діяльності я відмовлялася кілька разів, але за певних обставин таки поверталася. Звичайно, у когось це – свідомий вибір роботи. На початку. А потім, дійсно, формує звички та характер, стає долею. І навіть коли життя закине тебе в іншу галузь, щось підштовхує постійно проводити своєрідний «журналістський аналіз». Можливо, саме таке особливе ставлення до життя називають професіоналізмом, що допомагає якісно розібрати той інформаційний «білий шум», який цілодобово нас всіх оточує.

***

– Добрий день! Це радіо?
– Так... Прямий ефір!
– Мене всі чуять?
– Так, усі.
– І в магазинах? І на ринках?
– І на ринках, і в магазинах, усі чуять!
– Добре... Петре, молоко не купуй, мама вже купила!

адже це – шлях до економічного розвитку країни.

«Те, що ми зараз з вами робимо, – це справа для України, для народу. Це справа, яка в нашому серці. Ми з вами захищаємо Україну. Багато у кого після деяких поразок опустили руки, але не у вас. Ви тут, тому що ви відповідальні і тому що ви знаєте, що обов'язково у кожній країні мусить бути команда, здатна її захистити», – звернулася Юлія Тимошенко до

учасників зібрання. Лідер «Батьківщини» закликала українців піднятися на мирну боротьбу, яка називається референдум, і вибороти щасливе майбутнє для себе і всіх прийдешніх поколінь.

«Як би не було важко, ми з вами пройшли всі складні процедури закону про референдум. Ми з вами вистояли, зробили все. І зараз у нас практично бездоганно витримані всі вимоги закону. Я хочу подякувати вам за те, що сьогодні завдяки вашій активності ми дали старт всеукраїнському референдуму проти розпродажу сільськогосподарської землі. І я переконана, що з вашою силою переконливості, з вашою вірою, з вашим патріотизмом ви піднімете всю Україну. Я в вас вірю і знаю, що у нас з вами все вийде. А наша мета – красива, щаслива європейська Україна зі щасливими українцями. Так і буде. Слава Україні!» – заявила на завершення зборів ініціативної групи Юлія Тимошенко.

Збори відбулися у селі Березівці, що на Київщині. У них взяли участь представники всіх регіонів України.

Ольга ІВАНЕНКО

Альфред Кухарев зривав овації в Карнегі-холі,

АКОМПАНУВАВ КЛАВДІЇ ШУЛЬЖЕНКО
Й ДОБРЕ ПАМ'ЯТАЄ ЗУСТРІЧ З КЕРЕНСЬКИМ

Олена Казаковцева

1968-й. Один із найпрестижніших концертних залів світу Карнегі-хол гримить аплодисментами. Обидва концерти видатної української співачки Белли Руденко мали шалений успіх у американців. Коли відлунали останні ноти, з-за роялю підвівся концертмейстер, піаніст-віртуоз Альфред Кухарев... Німецька й французька класика у виконанні артистів зачарувала меломанів, а твори Рахманінова збентежили до сліз...

Після гастролей на батьківщині «гідно зустріли» триумфатора – відправили Альфреда В'ячеславовича акомпанувати жонглеру... в ідальні заводу «Укркабель»...

Тарапунька і Штепсель ковтули пива з нічного горщика

На початку 50-х випускник фортепіанного відділення Київської консерваторії Альфред Кухарев з'явився на республіканській естраді. І почалися гастрольні подорожі Україною. В одній програмі з музикантом виступали Микола Гринько, Юрій Тимошенко та Юхим Березін (Тарапунька і Штепсель). Знаменитий дует обожнював розіграші. Так, під час однієї з поїздок Тарапунька приніс у купе тодішній дефіцит – нічний горщик. У «вазу» влили кілька пляшок пива, втопили в ній дві сосиски й, коли до купе зайшов провідник, все це з'їли й випили в нього на очах. Залізничник зблід, як полотно, і, затуливши долонею рота, стрімголов вилетів геть.

До Фінляндії з маслом та головкою сиру

Життя подарувало Альфреду В'ячеславовичу чимало яскравих зустрічей. У 1945 році він акомпанував першій народній артистці СРСР Валерії Барсовій, а в Краснодарі – зірці естради Клавдії Шульженко. Місто було ще затемнене, отож піаністові, озброєному ліхтариком, доручили провести Клавдію Іванівну після концерту. Щоправда, зусилля проважого були марними: співачка потрапила в калюжу й досить ехидно подякувала юнакові за «розторопність»...

За кордоном траплялися просто фантастичні речі. В Нью-Йорку Белла Руденко та її концертмейстер йшли однією з

авеню. Раптом представник ООН, який супроводжував їх, прошепотів: «Подивися, перед тобою жива історія». Повз них проходив високий худорлявий чоловік. Це був 91-річний Олександр Федорович Керенський. Тоді ж Кухареву пощастило почути виступи геніальних піаністів Володимира Горовиця та Артура Рубінштейна, який у свої вісімдесят злетів на сцену, як хлопчик, і віртуозно зіграв шопенівську «Швидкоплинність».

Закордонні гастролі завжди були для радянських артистів своєрідною школою економії. Сам Ростропович летів до Сполучених Штатів з каструлькою і плиткою. Альфред В'ячеславович, ясна річ, теж запасався провіантом: до Фінляндії, де проводили дні культури України, він захопив із собою головку сиру та масло...

Закордонні меломани не завжди добре сприймали твори радянських авторів. Альфред В'ячеславович пригадує, як американці «розбомбили» твори Арама Хачатуряна, назвавши їх ресторанными. Та час розставив усе на свої місця, і «Танець із шаблями» тепер один із найпопулярніших у світі.

На щастя, Альфреду Кухареву не доводилося зустрічатися з такою неприязню. Навпаки, якимось після концерту у Ванкувері його запросила в гості примадонна місцевого театру. Того вечора піаніст грав українські народні мелодії, твори Дунаєвського. Зібралася юрба послухати той імпровізований концерт, а потім бігли за його машиною.

США, Фінляндія, Чехословаччина, Угорщина, Німеччина, Канада та Албанія. Його слухали у великому залі Московської консерваторії, концертних залах імені Чайковського та Лисенка. З Анатолієм Солов'яненком об'їздив Донбас, десять років працював з Юрієм Гуляєвим. До речі, коли в Альфреда В'ячеславовича трапилися неприємності, Гуляєв горою став на його захист. Навіть звернувшись по допомогу до першої особи країни – Петра Шелеста – не побоявся...

Театр, який розважає, виховує, надихає

За довгий час карантину Київський академічний обласний музично-драматичний театр ім. П.К. Саксаганського був змушений тимчасово припинити показ вистав. Але глядачі не забували про нього. Мало не щодня любителі театру телефонували сюди з єдиним запитанням: «Коли?» Нарешті, після послаблення карантину, він продовжив свою творчу діяльність. Директору ІГОРЕВІ ПОДОЛЯНЦЮ довелося долати чимало труднощів, пов'язаних із перервою в роботі акторів, з поновленням репертуару і з турботою про безпеку своїх колег. Та найкраще про це розповів сам директор у розмові з журналісткою Таїною Братченко.

— Ігорю Івановичу, які проблеми вам довелося вирішувати у зв'язку з карантинном?

— Головна з них — це не втратити налагодженого зв'язку з глядачами. Тому, хоча тимчасово ми не могли їх прийняти, завдяки інтернету по можливості підтримували з ними зв'язок. У березні, під час Шевченківських днів, актори підготували вірші нашого Кобзаря, що зустріло чимало схвальних відгуків. А до ювілею Лесі Українки наші актори підготували цикл уривків її творів. І з цим уже вийшли не тільки поза межі області, а й за межі України. Отже, з випробуванням впоралися.

— Коли ви очолили наш театр, чи повернулися до нього знову режисери й актори з попереднього складу?

— Так, поступово, протягом цього сезону, почали повертатися. Серед них — і заслужена артистка України Світлана Лановенко та народна артистка Лідія Дяченко. Ми також співпрацюємо з режисерами, які раніше пішли з нашого театру, — з Тарасом Мазуром і Владиславом Стасенком. Хочу сказати і щодо фінансування нашого театру: незважаючи на нинішні важкі часи, Київська обласна рада його не змінила. А тому сьогодні ми забезпечені всіма необхідними засобами.

— А що ви скажете про оновлення репертуару і взагалі про нововведення?

— У цьому театральному сезоні в нас відбулися дві прем'єрні вистави: «Дівич — Party» й «Ladre's Night», які були схвально сприйняті глядачами. До слова, обидві поставив Артур Прокоп'єв.

Незмінною популярністю у глядачів користуються також вистави за п'єсами українських класиків: «Сто тисяч» Карпенка-Карого, «Сватання на Гончарівці» Квітки-Основ'яненка, «За двома зайцями» Михайла Старицького.

— Звернула увагу, що в репертуарі за травень у вас переважали комедії. Чому ви надали перевагу саме цьому жанру?

— По-перше, якщо ви помітили з афіші,

майже всі вони мають певну різницю — це і комедія-притча, і трагікомедія, і мелодрама, і навіть «зальотна». А по-друге, за час такого довгого карантину, коли люди були обмежені у спілкуванні, поїздках, розвагах, коли на них звалилося безліч проблем і труднощів, зрозуміло, що їм хочеться зняти нервову напругу й отримати позитивні емоції. Тому вважаю, що театр просто повинен був відіграти цю психологічну функцію. До того ж, сміх не лише підвищує імунітет і надає оптимізму, а ще й робить людину добрішою. А сьогодні це так потрібно для всіх.

— А що ви пропонуєте для ваших юних глядачів?

— Для них ми підготували вистави за мотивами класичних і сучасних казок: «Рапунцель» і «Бременські музиканти» за казками братів Грімм, «Красуню і Чудовисько» та «Король Лев» за версіями сучасних авторів. До речі, режисер усіх цих вистав — Артур Прокоп'єв.

Хочеться, щоб діти змалку полюбили театр, а найбільш обдаровані й охочі змогли розвивати свої здібності. З цією метою ще у вересні я вирішив створити при театрі дитячу студію, в якій викладають наші актори. Як її керівник вже бачу, як це їм потрібно і як наближає до мистецтва. Вік маленьких акторів — від 7 до 16 років.

— Якими ви вважаєте головні завдання театру?

— Театр повинен не лише розважати, а й виховувати, надихати, змушувати замислюватися і вміти подивитися на себе збоку.

— Які ваші плани на майбутнє?

— Найближчим часом, у червні, в нас відбудеться закриття 87 театральних сезонів. Тому до цього вже готуються наші режисери й актори. Хочеться, щоб концерт сподобався глядачам і вони з нетерпінням очікували наступної зустрічі.

Також ми починаємо готуватися до знаменної дати — Дня Незалежності України. Для нас це дуже відповідальний період підготовки, адже маємо гідним чином виступити перед нашими шанувальниками, щоб подарувати їм незабутні радісні хвилини від зустрічі з театром.

А щодо майбутнього сезону, поки що не буду конкретизувати, а лише скажу, що обов'язково підготуємо нові цікаві вистави та концерти.

► Управління соцзахисту інформує

Із травня 2021 року діють нові умови призначення житлових субсидій

Відповідно до рішення Уряду від 19 травня цього року, розгляд питань щодо призначення житлової субсидії на наступний період домогосподарствам, які отримували субсидію в опалювальному сезоні 2020–2021 років, проводиться без звернень громадян, в автоматичному режимі.

Рішення про призначення житлових субсидій таким домогосподарствам в автоматичному режимі ухвалюватиметься управлінням соціального захисту населення Білоцерківської міської ради на підставі інформації Міністерства фінансів України за результатами проведеної верифікації даних щодо одержувачів житлових субсидій та членів їхніх сімей (наявність у власності житлових приміщень, транспортних засобів, депозитних рахунків та інше).

Але домогосподарствам, яким житлова субсидія:

● надавалася у грошовій безготівковій формі;

● була призначена за фактичним місцем проживання особам, які орендують житлові приміщення на підставі договору найму; внутрішньо переміщеним особам;

● була призначена без урахування окремих осіб із числа зареєстрованих у житловому приміщенні (будинку), які не проживають за місцем реєстрації,

для призначення субсидії потрібно подати заяву і декларацію відповідної форми у період із травня по вересень 2021 року.

Звертаємо увагу, що деякі категорії населення втратять право на субсидію. Це ті, хто:

— здійснив покупку квартири, земельної ділянки, транспортного засобу (крім мопеда або причепа), товарів довгострокового використання на суму понад 50 тисяч гривень одноразово протягом року, що передують року звернення за субсидією;

— має банківський депозит у сумі понад 100 тисяч гривень;

— здійснив купівлю-продаж валюти та банківських металів протягом року до звернення за субсидією на суму понад 50 тисяч гривень;

— декларує відсутність доходу і перебував за кордоном понад 60 днів. До 60-денного періоду перебування за кордоном не включаються дні службового відрядження, навчання або догляду за дитиною до досягнення нею трирічного віку за кордоном, що підтверджується відповідними документами;

— має заборгованість з оплати житлово-комунальних послуг та з оплати аліментів понад три місяці;

— не повернув до бюджету незаконно отриману субсидію за попередній період;

— має у власності транспортний засіб, що підлягає державній реєстрації, з року випуску якого минуло менше п'яти років (крім мопеда і причепа);

— має два і більше автомобілів, яким немає 15 років з року випуску;

— має у власності більш ніж одне житлове приміщення (квартиру, будинок). При призначенні субсидій не враховуються житлові приміщення, які перебувають у спільній частковій або сумісній власності або розташовані у сільській місцевості й отримані як спадщина;

— не має доходів і при цьому ніде не навчався, не працював, не мав статусу безробітного.

У наданні субсидій також відмовлять:

— якщо загальна площа квартири перевищує 130 кв. м;

— загальна площа будинку понад 230 кв. м.

Увага! Сім'ям, яким субсидія з травня 2021 року буде перепризначена автоматично, обов'язково необхідно протягом

травня–серпня 2021 року повідомити управління соціального захисту населення Білоцерківської міської ради про вищезазначені обставини, які впливають на право отримання субсидії.

Звернутися за оформленням субсидії можна одним із таких способів:

1) в електронному вигляді на електронну пошту uszn@bc-rada.gov.ua;

2) на особистому прийомі за адресами:

► в приміщенні «єдиної приймальної громадян», пров. Ковальський, 14, з понеділка по п'ятницю з 08.30 до 17.00;

► в приміщенні ЦНАПу, вул. Леваневського, 34, з понеділка по п'ятницю з 09.00 до 17.00;

3) надіслати заповнені бланки поштою на офіційну адресу управління соціального захисту населення Білоцерківської міської ради, вул. Я. Мудрого, 2;

4) через електронний сервіс, який розміщено на офіційному вебсайті Мінсоцполітики <https://www.msp.gov.ua>.

Бланки заяви та декларації можна роздрукувати з офіційного вебсайта управління соціального захисту населення Білоцерківської міської ради за посиланням <http://uszn.org.ua/blanky-zayav/> з метою їхнього надання в паперовій формі особисто або надіслання поштою.

Важливо! Заява та декларація вважаються не поданими у разі, якщо:

✓ не внесені у повному обсязі відомості про членів домогосподарства та членів їхніх сімей (прізвище, ім'я та по батькові, сімейний стан, дата народження, серія і номер паспорта, реєстраційний номер облікової картки платника податків або серія і номер паспорта (для осіб, які мають відмітку в паспорті про право здійснювати платежі за його серією та номером);

✓ не зазначені відомості про адресу домогосподарства та номери особових рахунків, а також номер мобільного телефону заявника.

Тому під час заповнення заяви та декларації просимо уважно зазначити всю необхідну інформацію.

З 1 травня субсидії будуть виплачуватися лише готівкою.

Акцентуємо увагу громадян, які подали документи для призначення субсидії у травні цього року, а також тих, кому перепризначення субсидії буде здійснено автоматично, що розрахунок субсидії проводитиметься управлінням соціального захисту населення Білоцерківської міської ради протягом червня після отримання відомостей (за результатами верифікації) від Міністерства фінансів.

А виплата субсидій у готівковій формі за травень–червень 2021 року буде здійснена протягом липня.

Для отримання більш детальної інформації в управлінні соціального захисту населення Білоцерківської міської ради працюють телефонні «гарячі лінії». Звернутися потрібно за номерами: 5-85-34; 5-33-25; 39-05-13.

«БВАК» посилює співпрацю з проєктом «GEIPP Ukraine» на шляху до перевтілення в екоіндустріальний парк

27 травня в рамках впровадження Глобальної програми з екоіндустріальних парків в Україні відбувся інформаційний семінар на тему ресурсоефективного і чистого виробництва (РЕЧВ). Проходив він на базі «Білоцерківського вантажного авіаційного комплексу» («БВАК»), де зібрав представників компаній, що входять до його складу. Учасники заслухали принципи методології РЕЧВ, особливості її застосування та переваги для виробництв, серед яких — зменшення споживання ресурсів, зниження виробничих витрат, підвищення продуктивності праці і, відповідно, економія коштів. Семінар мав на меті залучити компанії-учасників до співпраці з проєктом «GEIPP Ukraine» в рамках втілення заходів з ресурсоефективності, які розпочалися у травні та триватимуть до жовтня поточного року.

У 2019 р. Організація Об'єднаних Націй із промислового розвитку (UNIDO) обрала «БВАК» модельним для перевтілення у перший рамковий екоіндустріальний парк в Україні. З цією метою до кінця 2023 року парк отримає консультативну, навчальну та технічну допомогу від проєкту «GEIPP Ukraine».

Управління економіки Білоцерківської міської ради

ОГОЛОШЕННЯ

З 1 по 6 червня 2021 року на території Білоцерківської міської територіальної громади будуть проходити ІХ літні Всеукраїнські ігри ветеранів пам'яті М.М. Баки з велосипедного спорту.

УВАГА!

БУДЕ ПЕРЕКРИТО ДІЛЯНКУ ДОРОГИ ДЛЯ РУХУ АВТОТРАНСПОРТУ!

Дата, час	Місце проведення	
3 червня 2021 р. з 17:00 по 18:30	с. Шкарівка	вул. Молодіжна, 12 – до вул. Миру, 10-а
5 червня 2021 р. з 9:00 по 13:00	м. Біла Церква	бульв. Олександрійський, 94 (готель «Рось») – до перехрестя з вул. В. Чорновола

Просимо врахувати при плануванні маршруту.

Відділ транспорту та зв'язку міської ради

Засновник:
ПП «Редакція газети
«Громадська думка»
Редактор Валентина Храбуст

Адреса редакції: Київська область,
м. Біла Церква, вул. Партизанська, 18.
Телефони: 6-33-02.
E-mail: grom.dumka@ukr.net
Надруковано в ТОВ «Білоцерківдрук»,
м. Біла Церква, бульв. Олександрійський, 22.
Газета виходить щоп'ятниці.
Тираж згідно із замовленням.

Розрахунковий рахунок
UA 61300346000026000025662401
в ПАТ «Альфа-Банк» в м. Києві
Код ЗКПО 13723251
Реєстр. свідоцтво: серія КІ № 1739
від 17.01.2019 р.

Матеріали і фотознімки, надіслані до редакції, не рецензуються і не повертаються. Думки авторів публікацій у «Громадській думці» не завжди збігаються з точкою зору редакції. За достовірність фактів відповідальність несе автор. За зміст реклами відповідає рекламодавець. Редакція листується з читачами тільки на сторінках газети.